

формата, която са е състояла отъ понятенъ положителенъ разказъ, отъ кратки въпроси и отговори и др. т., е правила тие памѣтници още повече достъпни, и тие ягко са укрѣпляле въ народната памѣть. Като са стрѣмиле да дадатъ на сичко пълно обяснение, апокрифете въ своите тълкования различни предмѣти изъ св. писание съ са предавале на произволни символизми, които удовлетворяватъ патриархалното дълбокомислие, и по-новата русска расколническа (старовѣрческа) литература твърде чѣсто са ползува отъ тие источники: наивното стрѣмление да бжде откритъ дълбокъ смисалъ въ писанията е видѣло символически смисалъ даже и въ оние разкази, които и самото евангелие е избрало съ положителни факти, а не съ притчи и съ иносказания.

Такива съ биле въ общи черти сичките оние „ходжения“, „въпроси“, „слова“, „бесѣди“, и др. т., които ние намираме въ множество стари русски ръкописи, и на които источникътъ въ повечето случаи за руската писменность е била Бжлгария. Тѣхното бжлгарско происхождение са е помнило въ Россия дълго време и апокрифическото суевѣрие са е опредѣляло съ името *бжлгарски басни* ⁸⁾.

Господствующиятъ клиръ не е можѣлъ да не обърне внимание на тая лжовна литература и да са не постараетъ да предпази православните отъ съблазненията. Съ тая цѣль е билъ съставенъ индексътъ. Така са нарича статията за *истинните и лжовните книги*, която, като исчислява и едните, и другите, ни представлява любопитенъ указатель на запрещаемите отъ нея лжовни книги.

⁸⁾ „Описан. Рум. Музея“, стр. 242.